

Arrest

nr. 43 466 van 18 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 januari 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G.G.A.J. ADANG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juni 2009 diende verzoekster een aanvraag in teneinde, in functie van haar relatie met een Nederlands onderdaan, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen.

1.2. Op 7 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster ter kennis werd gebracht op 20 januari 2010, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 22.06.2009 door (R., Y.), (...), van Chinese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

** Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

De partner van betrokkene werd geweigerd door Lang Verblijf op 05.01.2010. Bijgevolg heeft betrokkene evenmin recht op verblijf. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster vordert een schadevergoeding. Zij stelt in dit verband het volgende:

"Weliswaar is het procederen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog kosteloos, maar dit betekent niet dat er geen schade wordt geleden door verzoekster door het onrechtmatig handelen van de verwerende partij. Deze schade bestaat in ieder geval uit het honorarium dat verzoekster aan zijn gemachtigden dient te betalen. Hij verzoekt uw Raad uitdrukkelijk hiervoor bij wijze van schadevergoeding van de proceskosten een honorarium vast te stellen, vooralsnog door verzoekster begroot op € 1.100 te vermeerderen met de btw. De verzoekende partij wijst er daarbij op dat overeenkomstig de jurisprudentie van het Euro(pe)se Hof de lidstaten de schade dienen te vergoeden die voortvloeit uit het niet juist omzetten en uitvoeren van Richtlijnen."

Verzoekster maakt aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een geschil aanhangig betreffende een burgerlijk recht, met name een recht op vergoeding van de schade veroorzaakt door een vermeend foutief handelen van het bestuur. Luidens artikel 144 van de Grondwet behoren geschillen over burgerlijke rechten evenwel bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de rechtbanken van de rechterlijke macht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering tot schadevergoeding (RvS 23 maart 1998, nr. 72.631; RvS 1 december 2006, 165.472).

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt bij wijze van exceptie en met verwijzing naar artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op dat het verzoekschrift onontvankelijk is daar het geen middel bevat.

Luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast verzoekster stelt dat verweerder artikel 40 van de Vreemdelingenwet schendt en voor het overige verwijst naar het verzoekschrift dat door haar Nederlandse partner werd ingediend tegen een andere beslissing. Een middel dat bestaat uit een loutere verwijzing naar een middel dat werd uiteengezet in een ander beroep voldoet op zichzelf evenwel niet aan het voorschrift van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegt het door haar partner neergelegde verzoekschrift weliswaar bij haar overtuigingsstukken, doch de Raad kan hierdoor enkel vaststellen dat de beslissing die ten aanzien van de Nederlandse partner van verzoekster werd genomen gebaseerd is op andere feitelijke motieven. De toelichting die verstrekt wordt bij het middel dat is opgenomen in het verzoekschrift van de partner van verzoekster en waarbij kritiek wordt gegeven op motieven die in casu niet werden aangehaald laat de Raad derhalve niet toe te begrijpen waarom verzoekster in voorliggende zaak van oordeel is dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet geschonden is. Voormelde bepaling heeft

bovendien enkel betrekking op burgers van de Unie, terwijl niet betwist is dat verzoekster een Chinese onderdaan is. Een verwijzing naar een uiteenzetting die de Raad noopt om uit gaan van allerlei veronderstellingen of die ertoe leidt dat de Raad het middel zelf dient te interpreteren is hoe dan ook niet ontvankelijk.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het verzoekschrift geen middel bevat in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, wat leidt tot de vaststelling dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK